Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého rozšířeného senátu)

8. července 2020*

„Hospodářská a měnová politika – Obezřetnostní dohled nad úvěrovými institucemi – Článek 18 odst. 1 nařízení (EU) č. 1024/2013 – Správní peněžitá sankce, kterou ECB uložila úvěrové instituci za porušení čl. 77 písm. a) nařízení (EU) č. 575/2013 – Způsoby zveřejňování na internetových stránkách ECB – Článek 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 a čl. 132 odst. 1 nařízení (EU) č. 468/2014“

Ve věci T-203/18,

VQ, zastoupená G. Cahill, barrister,

žalobkyně,

proti

Evropské centrální bance (ECB), zastoupené E. Koupepidou, E. Yoo a M. Puidokasem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Radou Evropské unie, zastoupené I. Gurovem a J. Bauerschmidtem, jako zmocněnci,

a

Evropskou komisí, zastoupenou L. Armati, A. Steiblytė, K.-P. Wojcikem a A. Nijenhuisem, jako zmocněnci,

vedlejšími účastnicemi řízení,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU, znějící na zrušení rozhodnutí ECB ECB-SSM-2018-ESSAB-4, SNC-2016–0026 ze dne 14. března 2018, přijatého na základě čl. 18 odst. 1 nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se ECB svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63), v rozsahu, v němž ECB jednak žalobkyni uložila správní peněžitou sankci ve výši 1 600 000 eur a jednak rozhodla o zveřejnění této sankce na internetových stránkách ECB, aniž anonymizovala název žalobkyně.

TRIBUNÁL (druhý rozšířený senát),

ve složení S. Papasavvas, předseda, V. Tomljenović, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl a I. Nõmm (zpravodaj), soudci,

* Jednací jazyk: angličtina.

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyně VQ je úvěrovou institucí, která vzhledem ke svému významu podléhá obezřetnostnímu dohledu ze strany Evropské centrální banky (ECB).

2 Dne 27. prosince 2016 zaslala vyšetřovací jednotka ECB žalobkyni oznámení námitek podle čl. 126 odst. 1 a 2 nařízení ECB (EU) č. 468/2014 ze dne 16. dubna 2014, kterým se stanoví rámec spolupráce ECB s vnitrostátními příslušnými orgány a vnitrostátními pověřenými orgány v rámci jednotného mechanismu dohledu (nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, Úř. věst. 2014, L 141, s. 1). Žalobkyni byla vytýkána skutečnost, že v období mezi 1. lednem 2014 a 7. listopadem 2016 provedla zpětný odkup vlastních akcií, aniž požádala příslušný orgán o předchozí svolení, a to v rozporu s čl. 77 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1, a opravy Úř. věst. 2013, L 208, s. 68, a Úř. věst. 2013, L 321, s. 6). Podle čl. 521 odst. 1 a 2 nařízení č. 575/2013 se toto ustanovení, které vstoupilo v platnost dne 28. června 2013, použilo až ode dne 1. ledna 2014.

3 Dne 10. února 2017 předložila žalobkyně písemné podání k oznámení námitek.

4 Dne 29. června 2017 vyšetřovací jednotka ECB postoupila žalobkyni návrh rozhodnutí, aby jí umožnila předložit písemné podání k částce navržené správní peněžité sankce ve výši 1 600 000 eur.

5 Dne 17. a 18. července 2017 předložila žalobkyně k tomuto návrhu rozhodnutí písemná podání.

6 Dne 23. listopadu 2017 přijala ECB rozhodnutí na základě čl. 18 odst. 1 nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63), ve kterém ECB zaprvé uvedla, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání spočívajícího v porušení povinnosti stanovené v čl. 77 písm. a) nařízení č. 575/2013 získat předchozí svolení příslušného orgánu před zpětným odkupem nástrojů zahrnovaných do kmenového kapitálu tier 1, když v období mezi 1. lednem 2014 a 7. listopadem 2016 provedla zpětný odkup vlastních akcií, zadruhé jí uložila správní peněžitou sankci ve výši 1 600 000 eur a zatřetí rozhodla o zveřejnění této správní peněžité sankce na svých internetových stránkách, aniž anonymizovala název žalobkyně.

7 Dne 22. prosince 2017 žalobkyně požádala o přezkum tohoto rozhodnutí podle čl. 24 odst. 1, 5 a 6 nařízení č. 1024/2013, vykládaného ve spojení s článkem 7 rozhodnutí ECB 2014/360/EU ze dne 14. dubna 2014 o zřízení správní revizní komise a pravidlech jejího fungování (Úř. věst. 2014, L 175, s. 47). Dne 25. ledna 2018 se před správní revizní komisí konalo jednání.

8 Dne 21. února 2018 vydala správní revizní komise stanovisko, v němž byl učiněn závěr, že rozhodnutí ECB je legální.

9 Dne 14. března 2018 přijala ECB rozhodnutí ECB-SSM-2018-ESSAB-4, SNC-2016–0026, přijaté na základě čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013, které na základě čl. 24 odst. 7 téhož nařízení zrušilo a nahradilo rozhodnutí ze dne 23. listopadu 2017, přičemž byl zachován totožný obsah (dále jen „napadené rozhodnutí“).

10 Zaprvé ECB konstatovala existenci protiprávního jednání žalobkyně. Připomněla, že od vstupu nařízení č. 575/2013 v platnost dne 1. ledna 2014 z čl. 77 písm. a) tohoto nařízení, jakož i z čl. 29 odst. 1 a čl. 31 odst. 1 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 241/2014 ze dne 7. ledna 2014, kterým se doplňuje nařízení č. 575/2013, pokud jde o regulační technické normy pro kapitálové požadavky na instituce (Úř. věst. 2014, L 74, s. 8), vyplývá, že úvěrová instituce, která chce zpětně odkoupit nástroje zahrnované do kmenového kapitálu tier 1, musí získat předchozí svolení příslušného orgánu. Připomněla, že je příslušným orgánem ve smyslu tohoto nařízení od 4. listopadu 2014, přičemž tato funkce byla ve vztahu k žalobkyni dříve vykonávána Banco de España (Centrální banka Španělska).

11 ECB uvedla, že žalobkyně zpětně odkoupila vlastní akcie, aniž požádala příslušný orgán o předchozí svolení ve smyslu nařízení č. 575/2013. Připomněla, že dne 16. března 2016 žalobkyně požádala společný tým dohledu o objasnění týkající se použitelnosti článku 77 nařízení č. 575/2013 na transakce týkající se vlastních akcií, na což uvedený tým odpověděl dne 23. března 2016 kladně. Zdůraznila, že žalobkyně od 24. března do 7. listopadu 2016 nicméně ve zpětném odkupu vlastních akcií bez svolení pokračovala.

12 ECB z toho vyvodila, že žalobkyně v období od 1. ledna 2014 do 7. listopadu 2016 nedodržovala čl. 77 písm. a) nařízení č. 575/2013, vykládaný ve spojení s čl. 29 odst. 1 a čl. 31 odst. 1 nařízení v přenesené pravomoci č. 241/2014 a že toto protiprávní jednání bylo spácháno od 1. ledna 2014 do 23. března 2016 přinejmenším z nedbalosti a od 24. března do 7. listopadu 2016 úmyslně.

13 Zadruhé ECB uložila žalobkyni správní peněžitou sankci ve výši 1 600 000 eur z důvodu jejího protiprávního jednání. Zdůraznila, že je na základě čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 oprávněna uložit správní peněžitou sankci v případě porušení požadavku vyplývajícího z příslušných přímo použitelných právních předpisů Unie, v souvislosti s nímž mají příslušné orgány podle příslušných právních předpisů Unie k dispozici správní peněžité sankce. Připomněla, že podle čl. 18 odst. 3 téhož nařízení musí být uplatňované sankce „účinné, přiměřené a odrazující“.

14 Jako polehčující okolnosti ECB zohlednila skutečnost, že žalobkyně sama informovala společný tým dohledu o jednání zakládajícím porušení právních předpisů a že po 7. listopadu 2016 plnila své povinnosti podle čl. 77 písm. a) nařízení č. 575/2013. Zohlednila rovněž skutečnost, že v průběhu období protiprávního jednání žalobkyně ve svých prohlášeních týkajících se požadavků na vlastní zdroje správně odečetla své zpětně odkoupené akcie.

15 ECB měla za to, že správní peněžitá sankce ve výši 1 600 000 eur představující 0,03 % ročního obratu žalobkyně představuje přiměřenou sankci.

16 Zatřetí ECB rozhodla o zveřejnění uložené správní peněžité sankce na svých internetových stránkách, aniž anonymizovala název žalobkyně. V podstatě připomněla, že z bodu 38 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. 2013, L 176, s. 338), jakož i zároveň z čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 vyplývá, že platí zásada zveřejnění správních sankcí za účelem zachování jejich odrazujícího účinku. Měla za to, že žalobkyně neprokázala, že splňuje podmínky čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, který umožňuje správní peněžitou sankci zveřejnit anonymně.

17 Dne 15. března 2018 žalobkyně informovala ECB, že zamýšlí podat k Tribunálu žalobu na neplatnost a návrh na předběžná opatření týkající se zveřejnění uložené sankce.

18 Dne 20. března 2018 ECB informovala žalobkyni o tom, že zamýšlí zveřejnit správní peněžitou sankci v období mezi středou 21. března 2018 večer a čtvrtkem 22. března 2018 ráno.

19 Dne 22. března 2018 ráno žalobkyně informovala ECB o svém úmyslu podat žalobu na neplatnost napadeného rozhodnutí a návrh na předběžná opatření. Téhož dne jí ECB ponechala lhůtu do 12:00 hod. dne 23. března 2018, aby podala uvedený návrh, přičemž v případě nepodání tohoto návrhu zveřejní sankci na svých internetových stránkách dne 26. března 2018.

20 Peněžitá sankce uložená žalobkyni byla zveřejněna na internetových stránkách ECB dne 8. května 2018.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

21 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 23. března 2018 podala žalobkyně projednávanou žalobu. Dopisem došlým kanceláři Tribunálu téhož dne žalobkyně podala žádost směřující k získání anonymity.

22 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 26. března 2018 podala žalobkyně návrh na předběžná opatření na základě článků 278 a 279 SFEU, v němž v podstatě navrhovala, aby předseda Tribunálu odložil vykonatelnost bodu 5 napadeného rozhodnutí, týkajícího se zveřejnění uložené správní peněžité sankce, a podpůrně aby odložil vykonatelnost uvedeného bodu 5 v rozsahu, v němž stanoví zveřejnění této sankce bez anonymizace názvu žalobkyně.

23 Návrh žalobkyně byl zamítnut usnesením ze dne 3. května 2018, VQ v. ECB (T-203/18 R, nezveřejněné, EU:T:2018:261) a bylo stanoveno, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

24 Rozhodnutím ze dne 8. června 2018 předseda druhého senátu (dřívější složení) vyhověl žádosti o anonymitu podané žalobkyní.

25 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 15. června 2018 podala Rada Evropské unie návrh na vstup do řízení v postavení vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání ECB a dne 9. července 2018 podala Evropská komise návrh na vstup do řízení v postavení vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání ECB. Rozhodnutím ze dne 27. července 2018 předseda druhého senátu Tribunálu (dřívější složení) povolil vedlejší účastenství Rady na podporu návrhových žádání ECB a rozhodnutím dne 17. srpna 2018 předseda druhého senátu Tribunálu (dřívější složení) povolil vedlejší účastenství Komise na podporu návrhových žádání ECB.

26 Na návrh soudce zpravodaje Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 svého jednacího řádu vyzval ECB, aby odpověděla na jednu otázku, a ostatní účastnice řízení, aby uvedly své stanovisko. Této žádosti bylo vyhověno ve stanovených lhůtách.

27 Vzhledem ke změně složení senátů Tribunálu byla věc přidělena novému soudci zpravodaji, který byl přidělen ke druhému senátu, jemuž byla tedy přidělena i projednávaná věc.

28 Na návrh druhého senátu Tribunálu rozhodl Tribunál podle článku 28 jednacího řádu, že věc předá k projednání a rozhodnutí rozšířenému soudnímu kolegiu.

29 Účastnice řízení nepodaly ve stanovené lhůtě žádost podanou na základě článku 106 jednacího řádu, aby byly vyslechnuty na jednání k přednesu řečí.

30 Tribunál (druhý rozšířený senát) rozhodl podle čl. 106 odst. 3 jednacího řádu, že bude rozhodováno bez konání ústní části řízení.

31 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– napadené rozhodnutí zrušil,

– prohlásil v souladu s článkem 277 SFEU, že čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 je protiprávní, a v důsledku toho napadené rozhodnutí zrušil,

– uložil ECB náhradu nákladů řízení.

32 ECB a Komise navrhují, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

33 Rada v podstatě navrhuje, aby Tribunál zamítl námitku protiprávnosti uplatněnou žalobkyní vůči čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 jako zjevně neopodstatněnou.

Právní otázky

34 Úvodem je třeba poznamenat, že žalobkyně na základě druhého bodu návrhových žádání navrhuje, aby Tribunál prohlásil v souladu s článkem 277 SFEU, že čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 je protiprávní, a v důsledku toho napadené rozhodnutí zrušil.

35 Tento návrh je třeba chápat tak, že směřuje k tomu, aby byla incidenčně konstatována protiprávnost čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013. Námitku protiprávnosti uplatněnou žalobkyní na základě článku 277 SFEU je tedy třeba zkoumat pouze v rámci přezkumu bodu návrhových žádání žalobkyně směřujícího ke zrušení napadeného rozhodnutí.

36 Na podporu své žaloby žalobkyně uplatňuje tři důvody, z nichž první vychází z porušení čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 a čl. 49 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), jakož i zásady proporcionality, druhý vychází z porušení čl. 132 odst. 1 prvního pododstavce písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu a třetí vychází v podstatě z porušení čl. 263 šestého pododstavce SFEU a článku 47 Listiny. V rámci tohoto třetího žalobního důvodu žalobkyně namítá rovněž protiprávnost čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 v rámci vytýkané skutečnosti vycházející v podstatě z chybějícího právního základu napadeného rozhodnutí.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 a čl. 49 odst. 1 Listiny, jakož i zásady proporcionality

37 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně uplatňuje v podstatě dvě vytýkané skutečnosti, z nichž první vychází z porušení čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 a čl. 49 odst. 1 Listiny a druhá z porušení zásady proporcionality.

K první vytýkané skutečnosti vycházející z porušení čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2003 a čl. 49 odst. 1 Listiny

38 V napadeném rozhodnutí ECB uvedla, že se žalobkyně dopustila porušení čl. 77 písm. a) nařízení č. 575/2013, když provedla zpětný odkup některých nástrojů zahrnovaných do kmenového kapitálu tier 1 bez získání předchozího svolení příslušného orgánu, za které uložila správní sankci na základě čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013.

39 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že nebyla povinna dodržovat čl. 77 písm. a) nařízení č. 575/2013, jelikož nebyly použitelné všechny kapitálové požadavky stanovené v čl. 78 odst. 1 téhož nařízení. Z toho vyvozuje, že vzhledem k tomu, že požadavek mít kapitálové rezervy stanovený směrnicí 2013/36, na který odkazuje čl. 78 odst. 1 nařízení č. 575/2013, je ve Španělsku použitelný až od 1. ledna 2016, se

nemohla před tímto datem dopustit porušení čl. 77 písm. a) nařízení č. 575/2013. Z toho podle ní v podstatě vyplývá, že ECB, která jí za toto jednání uložila správní peněžitou sankci, vycházela z ještě nepoužitelných ustanovení směrnice 2013/36 a porušila jak čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013, tak zásadu zákonnosti a přiměřenosti trestných činů a trestů zaručenou čl. 49 odst. 1 Listiny.

40 ECB, podporovaná Komisí, argumenty žalobkyně zpochybňuje.

41 Článek 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 stanoví, že „[p]ro účely provádění úkolů, které jsou jí svěřeny tímto nařízením, může ECB v případě, kdy úvěrové instituce, finanční holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti úmyslně nebo z nedbalosti poruší požadavek vyplývající z příslušných přímo použitelných právních předpisů Unie, a v souvislosti s nímž mají příslušné orgány podle příslušných právních předpisů Unie k dispozici správní peněžité sankce, uložit správní peněžité sankce […]“.

42 Z toho vyplývá, že k tomu, aby ECB mohla uložit správní peněžitou sankci, musí být splněny dvě kumulativní podmínky. První podmínka spočívá v původu porušení, jež se musí týkat příslušného přímo použitelného právního předpisu Unie. Druhá podmínka spočívá v tom, že příslušné orgány musí mít v souvislosti s porušením podle příslušných právních předpisů Unie k dispozici správní peněžité sankce.

43 V rámci projednávaného žalobního důvodu se žalobkyně omezuje na zpochybnění toho, že byla splněna první podmínka čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013, na základě argumentace uvedené v bodě 39 výše.

44 Taková argumentace nemůže obstát.

45 Mezi účastnicemi řízení je nesporné, že žalobkyně v období mezi 1. lednem 2014 a 7. listopadem 2016 provedla zpětný odkup vlastních akcí zahrnovaných do kmenového kapitálu tier 1, aniž požádala příslušný orgán, a sice Centrální banku Španělska, a následně od 4. listopadu 2014 ECB o předchozí svolení.

46 Článek 77 nařízení č. 575/2013, nadepsaný „Podmínky pro snížení kapitálu“, stanoví následující:

„1. Instituce musí požádat o předchozí svolení příslušného orgánu k provedení jednoho nebo obou těchto kroků:

a) k snížení, splacení nebo zpětnému odkoupení nástrojů zahrnovaných do kmenového kapitálu tier 1 a vydaných institucí způsobem, který je povolen podle použitelného vnitrostátního práva;

b) k případnému vypovězení, umoření, splacení nebo zpětnému odkoupení nástrojů zahrnovaných do vedlejšího kapitálu tier 1 nebo do kapitálu tier 2 před datem jejich smluvní splatnosti.“

47 Článek 77 nařízení č. 575/2013 je tedy příslušným přímo použitelným právním předpisem Unie, který ukládá úvěrovým institucím povinnost získat předchozí svolení od příslušného orgánu před vypovězením, umořením, splacením nebo zpětným odkoupením zejména nástrojů zahrnovaných do kmenového kapitálu tier 1.

48 Kromě toho má článek 77 nařízení č. 575/2013 jednoznačné znění, které ukládá úvěrovým institucím povinnost požádat o předchozí svolení příslušného orgánu, přičemž tato povinnost je podmíněna pouze tím, že nastanou situace uvedené v písmenech a) a b) téhož ustanovení, a nikoli použitím jiného právního předpisu Unie.

49 Tento závěr není vyvrácen argumentací žalobkyně vycházející z toho, že příslušný orgán nemohl vykonávat kontrolu na základě článku 78 nařízení č. 575/2013.

50 Je zajisté pravda, že cílem článku 77 nařízení č. 575/2013 je umožnit příslušnému orgánu plnit úkol, který mu svěřuje článek 78 téhož nařízení, spočívající v kontrole dopadů snížení kapitálu plánovaného institucí na splnění jejích minimálních požadavků na kapitál. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, však příslušný orgán mohl takovou kontrolu vůči ní provést, a to již před tím, než vstoupila v platnost ustanovení směrnice 2013/36 týkající se kapitálových rezerv.

51 Článek 78 odst. 1 písm. b) nařízení č. 575/2013, nadepsaný „Svolení příslušných orgánů ke snížení kapitálu“, stanoví:

„1. Příslušný orgán udělí instituci svolení ke snížení, zpětnému odkupu, vypovězení nebo splacení nástrojů zahrnovaných do kmenového kapitálu tier 1, vedlejšího kapitálu tier 1 nebo kapitálu tier 2, pokud je splněna kterákoli z těchto podmínek:

[…]

b) instituce ke spokojenosti příslušného orgánu prokázala, že její kapitál by v důsledku tohoto postupu překročil požadavky stanovené v čl. 92 odst. 1 tohoto nařízení a požadavek kombinovaných kapitálových rezerv ve smyslu čl. 128 bodu 6 směrnice 2013/36/EU v míře, kterou příslušný orgán může na základě čl. 104 odst. 3 směrnice 2013/36/EU považovat za nezbytnou.“

52 Posouzení dopadů snížení kapitálu plánovaného institucí se tudíž provádí s ohledem na minimální úroveň kapitálu, který musí úvěrová instituce vlastnit, nejen na základě pouze směrnice 2013/36, ale i nařízení č. 575/2013.

53 Vzhledem k tomu, že požadavky na kapitál uvedené v čl. 92 odst. 1 nařízení č. 575/2013 byly platné již od okamžiku použití tohoto nařízení, mohl příslušný orgán ověřit dopady zpětného odkupu vlastních akcií žalobkyně na dodržení jejích minimálních požadavků na kapitál, jak vyplývají z tohoto ustanovení.

54 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že ECB neporušila čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 a zásadu zákonnosti trestných činů a trestů zakotvenou v čl. 49 odst. 1 Listiny.

Ke druhé vytýkané skutečnosti vycházející z porušení zásady proporcionality

– *K přípustnosti vytýkané skutečnosti*

55 ECB má za to, že vytýkaná skutečnost vycházející z porušení zásady proporcionality musí být odmítnuta jako nepřípustná, jelikož byla uplatněna poprvé ve fázi repliky.

56 V tomto ohledu je třeba připomenout, že na základě čl. 84 odst. 1 jednacího řádu nové důvody nelze předkládat v průběhu řízení, ledaže by se tyto důvody zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Žalobní důvod, který je rozšířením žalobního důvodu dříve výslovně nebo implicitně uvedeného v návrhu, který má úzkou spojitost s tímto žalobním důvodem, musí být nicméně prohlášen za přípustný. Aby mohl být nový argument považován za rozšíření dříve uvedeného žalobního důvodu nebo výtky, musí mít k žalobním důvodům nebo výtkám původně uvedeným v návrhu dostatečně těsný vztah, aby bylo možné ho považovat za součást běžného pokračování diskuse v rámci sporného soudního řízení (viz rozsudek ze dne 20. listopadu 2017, Petrov a další v. Parlament, T-452/15, EU:T:2017:822, bod 46 a citovaná judikatura).

57 V replice žalobkyně tvrdí, že ECB porušila zásadu proporcionality tím, že jí uložila správní peněžitou sankci, a to jednak s ohledem na pochybnosti o dosahu čl. 77 písm. a) nařízení č. 575/2013, její dobrou víru, transparentní povahu jejího chování, skutečnost, že dodržela požadavky na kapitál a běžnou povahu praxe ve Španělsku spočívající ve zpětném odkupu vlastních akcií, a jednak s ohledem na existenci jiných, méně omezujících prostředků, které měla k dispozici.

58 Je třeba uvést, že žalobkyně v žalobě zaprvé v bodě 48 zdůraznila skutečnost, že ECB má k dispozici celou škálu prostředků, zadruhé zejména v bodech 49, 59 a 60 uvedla, že existují pochybnosti o přesném dosahu čl. 77 písm. a) a článku 78 nařízení č. 575/2013 a že nebylo poskytnuto žádné vysvětlení ohledně způsobu, jakým mají být tato ustanovení vykládána, a zatřetí v bodě 64 uvedla, že pokud jde o uložení správní peněžité sankce, ECB nemohla vůči ní uplatnit výklad, který pro ni byl nepříznivý.

59 I když se žalobkyně v žalobě výslovně neopírala o porušení zásady proporcionality z důvodu uložení sankce vůči ní, podstata její argumentace již takovou kritiku obsahovala. Vytýkaná skutečnost vycházející z porušení zásady proporcionality uvedená v replice musí být tudíž považována za rozšíření vytýkané skutečnosti uvedené v žalobě ve smyslu judikatury citované v bodě 56 výše.

60 S ohledem na výše uvedené je tedy projednávaná vytýkaná skutečnost přípustná.

– K meritu vytýkané skutečnosti

61 Podle ustálené judikatury zásada proporcionality, která je součástí obecných zásad unijního práva, vyžaduje, aby akty unijních orgánů byly způsobilé k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou a nepřekračovaly meze toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (viz rozsudek ze dne 4. května 2016, Philip Morris Brands a další, C-547/14, EU:C:2016:325, bod 165 a citovaná judikatura).

62 V tomto ohledu je pravda, že ECB podle čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 „může“ uložit správní peněžité sankce, a není tedy povinna tak učinit. ECB tudíž musí dodržovat zásadu proporcionality nejen při stanovení výše sankce za účelem dodržení čl. 18 odst. 3 téhož nařízení, který blíže stanoví, že uplatněné sankce jsou „přiměřené“, ale i tehdy, když rozhoduje, zda spáchané protiprávní jednání odůvodňuje uložení sankce.

63 Je však nutno konstatovat, že volba ECB uložit žalobkyni správní peněžitou sankci nemá nepřiměřenou povahu tvrzenou žalobkyní.

64 Zaprvé z důvodů uvedených v bodech 46 až 54 výše je třeba mít za to, že rozsah povinností žalobkyně mohl být jasně vyvozen ze znění čl. 77 písm. a) nařízení č. 575/2013. Neexistovaly tedy důvodné pochybnosti při výkladu právních předpisů, které by mohly vést k tomu, že by ECB s ohledem na porušení, jehož se dopustila žalobkyně, uložil nepřiměřenou správní peněžitou sankci.

65 Zadruhé tento závěr podporuje okolnost, že žalobkyně pokračovala v protiprávním jednání poté, co ji společný tým dohledu dne 23. března 2016 informoval o rozsahu jejích povinností na základě čl. 77 písm. a) nařízení č. 575/2013, což vedlo ECB k závěru, že k protiprávnímu jednání od tohoto data docházelo již nikoli z nedbalosti, ale úmyslně.

66 Kromě toho ECB ve svých písemnostech správně poznamenává, že takové alternativní prostředky k uložení správní peněžité sankce zdůrazněné žalobkyní, jako je výkon pravomocí, které vyvozuje z čl. 16 odst. 2 nařízení č. 1024/2013, postrádají relevanci v rámci projednávané vytýkané skutečnosti, jelikož nemohou představovat přiměřená opatření ve smyslu judikatury citované v bodě 61 výše.

Účelem, pro který byly svěřeny ECB tyto pravomoci, je totiž umožnit jí, aby dohlížela nad dodržováním obezřetnostních požadavků ze strany úvěrových institucí, a nikoli uvedené instituce sankcionovat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2017, Crédit mutuel Arkéa v. ECB, T-712/15, EU:T:2017:900, bod 212).

67 ECB tedy neporušila zásadu proporcionality, když se rozhodla v projednávané věci uložit žalobkyni správní peněžitou sankci.

68 S ohledem na výše uvedené je třeba druhou vytýkanou skutečnost zamítnout, a v důsledku toho zamítnout i první žalobní důvod.

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 132 odst. 1 prvního pododstavce písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu

69 V napadeném rozhodnutí měla ECB za to, že je povinna zveřejnit správní sankce, které ukládá, bez anonymizace, ledaže by byly splněny podmínky čl. 132 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) nebo b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu. Měla za to, že žalobkyně neprokázala, že škoda, kterou by jí mohlo způsobit zveřejnění jejího názvu ve spojení se sankcí, která jí byla uložena, by měla větší rozsah než ten, který je vlastní tomuto druhu zveřejnění.

70 Žalobkyně tvrdí, že ECB tím, že rozhodla o zveřejnění peněžité sankce uložené bez anonymizace jejího názvu, porušila čl. 132 odst. 1 první pododstavec písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, jelikož nesprávně dospěla k závěru, že takové zveřejnění jí nemůže způsobit nepřiměřenou škodu.

71 ECB, podporovaná Komisí, argumenty žalobkyně zpochybňuje.

72 Článek 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 stanoví, že „[v] případech stanovených v příslušných právních předpisech Unie a za podmínek v nich stanovených ECB zveřejní všechny sankce uvedené v odstavci 1 bez ohledu na to, zda proti nim byl podán opravný prostředek či nikoli“.

73 Článek 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu stanoví:

„1. ECB na svých internetových stránkách bez zbytečného odkladu a poté, co bylo rozhodnutí oznámeno dotčenému dohlíženému subjektu, zveřejní každé rozhodnutí o uložení správní sankce ve smyslu článku 120 dohlíženému subjektu v zúčastněném členském státě včetně informace o druhu a povaze porušení a totožnosti dotčeného dohlíženého subjektu, ledaže by zveřejnění tímto způsobem:

[…]

b) pokud to lze zjistit, způsobilo dotčenému dohlíženému subjektu nepřiměřenou škodu.

Za těchto okolností se rozhodnutí o správních sankcích zveřejňují anonymně. Je-li pravděpodobné, že tyto okolnosti v přiměřené lhůtě zaniknou, lze zveřejnění na základě tohoto odstavce eventuálně po tuto dobu odložit.“

74 Zaprvé jde o smysl, který je třeba přikládat podmínce, podle níž zveřejnění totožnosti subjektu, kterému byla uložena sankce, mu musí způsobit „nepřiměřenou škodu“, aby se uvedené zveřejnění uskutečnilo anonymně podle čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu.

75 Podle žalobkyně je třeba tuto podmínku vykládat tak, že zahrnuje poměření závažnosti dotčeného jednání a účinků zveřejnění s ohledem na represivní povahu takového zveřejnění a za účelem dodržení presumpce neviny dotyčného subjektu.

76 ECB, podporovaná Komisí, v podstatě tvrdí, že závažnost porušení nelze považovat za relevantní při použití čl. 132 odst. 1 prvního pododstavce písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu.

77 Pro určení smyslu čl. 132 odst. 1 prvního pododstavce písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu je třeba vzít do úvahy nejen jeho znění, ale rovněž jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2005, VEMW a další, C-17/03, EU:C:2005:362, bod 41 a citovaná judikatura).

78 Kromě toho z ustálené judikatury vyplývá, že prováděcí nařízení musí být vykládáno pokud možno tak, aby bylo slučitelné s ustanoveními základního nařízení (rozsudek ze dne 19. července 2012, Pie Optiek, C-376/11, EU:C:2012:502, bod 34 a citovaná judikatura). Vzhledem k tomu, že nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu bylo přijato na základě čl. 33 odst. 2 nařízení č. 1024/2013, musí být vykládáno ve světle posledně uvedeného nařízení.

79 Pokud jde zaprvé o doslovný výklad čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, z jehož znění vyplývá, že jako zásadu stanoví zveřejnění každého rozhodnutí ukládajícího správní peněžitou sankci – bez odkazu na závažnost dotčeného porušení – a že mezi zveřejněné informace patří totožnost dotčeného dohlíženého subjektu. Rozhodnutí o správních peněžitých sankcích jsou zveřejňována anonymně nebo může být jejich zveřejnění odloženo pouze výjimečně a ve dvou taxativně vyjmenovaných případech.

80 Mimoto čl. 132 odst. 1 první pododstavec písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu nezmiňuje stupeň závažnosti dotčeného porušení jako hledisko, které by mohlo být relevantní při přiznání této výjimky.

81 Z doslovného výkladu čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu tudíž vyplývá, že závažnost porušení, jehož se dopustila úvěrová instituce, není relevantním hlediskem v případě, že ECB musí rozhodnout o přiznání výjimky uvedené v čl. 132 odst. 1 prvním pododstavci písm. b) téhož nařízení.

82 Zadruhé je třeba uvést, že tento závěr je potvrzen zněním čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013, podle kterého „ECB zveřejní všechny sankce uvedené v odstavci 1 bez ohledu na to, zda proti nim byl podán opravný prostředek či nikoli“. Z toho nezbytně vyplývá, že každá sankce musí být v zásadě zveřejněna nezávisle na závažnosti dotčeného porušení.

83 Zatřetí je tento závěr podpořen rovněž zohledněním směrnice 2013/36.

84 Vzhledem k tomu, že směrnice 2013/36 určuje režim sankcí použitelných na porušení nařízení č. 575/2013, je součástí právního kontextu, do něhož spadá článek 18 nařízení č. 1024/2013, jak o tom svědčí odkazy v tomto článku na „příslušné právní předpisy Unie“.

85 Bod 38 odůvodnění směrnice 2013/36 uvádí, že „[s] cílem zajistit odrazující účinek správních sankcí by správní sankce měly být obvykle zveřejňovány, kromě některých přesně stanovených situací“. Z toho vyplývá, že normotvůrce zamýšlel, aby každá sankce byla v zásadě zveřejněna, a to za účelem zajištění odrazujícího účinku uvedených sankcí.

86 Kromě toho je třeba uvést, že článek 68 směrnice 2013/36, který se týká způsobů zveřejňování správních sankcí příslušnými orgány, sleduje v tomto ohledu přístup obdobný přístupu uvedenému v čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, jelikož jednak toto ustanovení zavádí rovněž zásadu zveřejňování veškerých uložených sankcí bez odkazu na stupeň závažnosti dotčeného porušení a jednak ve výjimkách z této zásady není uvedena žádná zmínka uvedeného stupně závažnosti.

87 S ohledem na vše výše uvedené je třeba dospět k závěru, že podmínku uvedenou v čl. 132 odst. 1 prvním pododstavci písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu spočívající v „nepřiměřené“ povaze škody způsobené zveřejněním totožnosti dotčeného subjektu bez anonymizace je třeba posoudit pouze na základě posouzení důsledků nepoužití takové anonymizace na jeho situaci, aniž by byla zohledněna míra závažnosti porušení, jehož se dopustil.

88 Tento závěr není vyvrácen tím, že žalobkyně zdůraznila nezbytnost vykládat toto ustanovení ve světle zásady presumpce neviny.

89 Je zajisté pravda, že podle ustálené judikatury musí být ustanovení unijního práva vykládána ve světle základních práv, která tvoří nedílnou součást obecných právních zásad, jejichž dodržování unijní soud zajišťuje a jsou nyní zakotvena v Listině (viz rozsudek ze dne 25. května 2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, bod 45 a citovaná judikatura).

90 S ohledem na velmi jasný smysl jak čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, tak čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 se však nelze odchýlit od výkladu, který vyplývá z bodů 79 až 87 výše. Pokud by tomu tak bylo, zásada konformního výkladu unijních aktů sekundárního práva by totiž sloužila jako základ pro výklad *contra legem*, což nelze připustit (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 17. července 2015, EEB v. Komise, T-685/14, nezveřejněné, EU:T:2015:560, bod 31 a citovaná judikatura). Pokud jde o ustanovení, jehož smysl je jasný a jednoznačný, přísluší pouze Tribunálu v případě, že je uplatněna námitka protiprávnosti ve smyslu článku 277 SFEU, aby přezkoumal jeho soulad s ustanoveními Smlouvy a s obecnými zásadami unijního práva.

91 Ačkoli žalobkyně uplatnila námitku protiprávnosti vůči čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013, není tomu tak přitom z důvodu, že toto ustanovení v zásadě stanoví zveřejnění správních peněžitých sankcí bez ohledu na závažnost porušení, ale pouze v rámci třetího žalobního důvodu v rozsahu, v němž toto ustanovení stanoví zveřejnění uvedených sankcí před uplynutím lhůty pro podání žaloby k Tribunálu.

92 Zadruhé je třeba ověřit, zda ECB v napadeném rozhodnutí správně uvedla, že zveřejnění sankce bez anonymizace žalobkyni nezpůsobí „nepřiměřenou škodu“ ve smyslu čl. 132 odst. 1 prvního pododstavce písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu.

93 V tomto ohledu je třeba na úvod odmítnout argumentaci žalobkyně, podle které Tribunál musí vykonat soudní přezkum v plné jurisdikci týkající se přiměřenosti zveřejnění sankce, která jí byla uložena.

94 I za předpokladu, že by, jak tvrdí žalobkyně, Tribunál disponoval neomezenou soudní pravomocí na základě článku 261 SFEU s ohledem na sankce uložené ECB podle čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013, je totiž rozsah této neomezené soudní pravomoci na rozdíl od přezkumu legality stanoveného v článku 263 SFEU striktně omezen na stanovení výše sankce (obdobně viz rozsudek ze dne 21. ledna 2016, Galp Energía España a další v. Komise, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 76 a citovaná judikatura).

95 Tribunál tedy může vykonat pouze přezkum legality týkající se toho, jak ECB použila čl. 132 odst. 1 první pododstavec písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu.

96 Žalobkyně má za to, že zveřejnění sankce je nepřiměřené s ohledem na význam jejích důsledků ve vztahu k nízké závažnosti porušení a krátké době jeho trvání. V tomto ohledu zaprvé zdůrazňuje svou dobrou víru, transparentní povahu své činnosti na trhu a svou spolupráci v průběhu správního řízení. Zadruhé má za to, že výše správní peněžité sankce je sama o sobě dostatečná k zajištění jejího odrazujícího účinku. Zatřetí zdůrazňuje přísnost účinků zveřejnění, které způsobí poškození její dobré pověsti, jež se projeví snížením tržní hodnoty jejích akcií. S odkazem na studii oxfordské univerzity (Spojené království) ohledně výsledku poškození dobrého jména způsobeného vzorkem prováděcích opatření k právní úpravě uvádí, že negativní důsledky pro dobrou pověst jsou značně vyšší, případně

nemají žádnou spojitost s výší sankce. Podle ní je tedy nepřiměřené zveřejňovat sankci, která byla omezena na 0,03 % obratu. Žalobkyně mimoto odkazuje na důsledky zveřejnění sankce uložené ECB jiné úvěrové instituci na hodnotu jejích akcií.

97 Pokud jde o argumenty žalobkyně týkající se údajné nízké závažnosti porušení, jehož se dopustila, z důvodů uvedených v bodech 74 až 91 výše nejsou relevantní v rámci přezkumu legality skutečnosti, že ECB odmítla žalobkyni přiznat prospěch z čl. 132 odst. 1 prvního pododstavce písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu.

98 Pokud jde o argumenty žalobkyně týkající se účinků zveřejnění sankce, která jí byla uložena, vyplývá z nich pouze to, že zveřejnění správních sankcí uložených úvěrovým institucím může mít negativní dopad na jejich dobrou pověst. Z důvodů uvedených v bodě 85 výše je však třeba mít za to, že se jedná o okolnost, kterou normotvůrce zohlednil, případně dokonce zamýšlel, když rozhodl o zásadě zveřejňování sankcí uložených úvěrovým institucím za účelem zajištění jejich odrazující povahy.

99 K tomu, aby byla ECB povinna použít čl. 132 odst. 1 první pododstavec písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, je tedy třeba, aby účinky zveřejnění sankce bez anonymizace mohly přesáhnout účinky vyplývající z poškození dobré pověsti vlastního tomuto zveřejnění. Je přitom nutno konstatovat, že žalobkyně nepředložila žádnou skutečnost směřující k prokázání, že tomu tak mohlo být v projednávaném případě.

100 Druhý žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout.

Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu v podstatě z porušení čl. 263 šestého pododstavce SFEU a článku 47 Listiny

101 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že ECB tím, že stanovila zveřejnění napadeného rozhodnutí před uplynutím lhůty pro podání žaloby podle čl. 263 šestého pododstavce SFEU, porušila toto ustanovení, jakož i článek 47 Listiny. V tomto ohledu uvádí dvě vytýkané skutečnosti. V rámci první vytýkané skutečnosti uplatňuje námitku protiprávnosti čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 vzhledem k tomu, že je v rozporu s čl. 263 šestým pododstavcem SFEU a s článkem 47 Listiny. V rámci druhé vytýkané skutečnosti žalobkyně ECB v podstatě vytýká, že výraz „bez zbytečného odkladu“ uvedený v čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu nevyložila a nepoužila způsobem, který toto ustanovení uvádí do souladu s čl. 263 šestým pododstavcem SFEU a s článkem 47 Listiny.

K první vytýkané skutečnosti, která na základě námitky vychází z protiprávnosti čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013

102 Podle žalobkyně je čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 v rozsahu, v němž stanoví pravidlo povinného zveřejnění správních peněžitých sankcí bez ohledu na to, zda úvěrová instituce, které byla uložena sankce, podá žalobu či nikoli, v rozporu s čl. 263 šestým pododstavcem SFEU a s právem na účinnou právní ochranu stanoveným v článku 47 Listiny.

103 V tomto ohledu uvádí, že je třeba, aby proti nevyhovění anonymnímu zveřejnění sankce ze strany ECB mohla být podána žaloba k soudu a že se taková žaloba stane bezpředmětnou v případě zveřejnění peněžité sankce před podáním žaloby. Z toho vyvozuje, že ECB nemůže zveřejnit peněžitou sankci před uplynutím lhůty pro podání žaloby stanovené v čl. 263 šestém pododstavci SFEU.

104 ECB, podporovaná Radou a Komisí, argumenty žalobkyně zpochybňuje.

105 Článek 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 stanoví, že „ECB zveřejní všechny sankce uvedené v odstavci 1 bez ohledu na to, zda proti nim byl podán opravný prostředek či nikoli“.

106 Je nutno konstatovat, že čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013, který stanoví zveřejnění rozhodnutí o uložení sankce, a to i v případě, že je proti němu podán opravný prostředek, se omezuje na použití čl. 278 první věty SFEU, podle něhož „žaloby podané u Soudního dvora Evropské unie nemají odkladný účinek“.

107 Námitka protiprávnosti uplatněná žalobkyní tudíž nemůže obstát.

Ke druhé vytýkané skutečnosti, která v podstatě vychází z porušení čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 a čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu vykládaných v souladu s článkem 263 SFEU a s článkem 47 Listiny

– K přípustnosti vytýkané skutečnosti

108 ECB a Komise tvrdí, že druhá vytýkaná skutečnost musí být odmítnuta jako nepřípustná na základě čl. 84 odst. 1 jednacího řádu, jelikož byla předložena poprvé v replice.

109 Je třeba uvést, že v rozvinutí úvah týkajících se třetího žalobního důvodu, který je uveden v žalobě, se žalobkyně nespokojila s tvrzením, že čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 je v rozporu s čl. 263 šestým pododstavcem SFEU a s článkem 47 Listiny. V bodech 117 až 122 žaloby kritizovala rovněž výklad a použití výrazu „bez zbytečného odkladu“ uvedeného v čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, které ECB upřednostnila.

110 Je tudíž třeba mít za to, že rozvinutí úvah obsažené v replice, v němž žalobkyně tvrdí, že ECB porušila čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 a čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, vykládané v souladu s článkem 263 SFEU a s článkem 47 Listiny, je rozšířením vytýkané skutečnosti uvedené v žalobě na základě judikatury citované v bodě 56 výše.

111 Projednávaná vytýkaná skutečnost je tedy přípustná.

– K meritu vytýkané skutečnosti

112 Žalobkyně tvrdí, že čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 a čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu musí být vykládány v souladu s článkem 263 SFEU a s článkem 47 Listiny. Z toho podle ní vyplývá, že je-li ECB informována úvěrovou institucí o jejím záměru podat žalobu na neplatnost vůči rozhodnutí, které přijala, musí jí umožnit plně využít lhůty pro podání žaloby na neplatnost před zveřejněním tohoto rozhodnutí na jejích internetových stránkách.

113 Žalobkyně připomíná, že dne 15. března 2018, tedy den po přijetí napadeného rozhodnutí, informovala ECB o svém úmyslu podat žalobu a navrhnout odklad vykonatelnosti uvedeného rozhodnutí. Žalobkyně ECB vytýká, že ji nejprve, a sice dne 20. března 2018, informovala o tom, že ke zveřejnění dojde v období mezi 21. březnem 2018 večer a 22. březnem 2018. Teprve následně ECB rozhodla, že k tomuto zveřejnění dojde až dne 26. března 2018 za podmínky, že žaloba bude k Tribunálu podána před 23. březnem 2018. Žalobkyně v podstatě tvrdí, že ECB tím, že omezila lhůtu, v níž mohla podat žalobu na neplatnost, a tím, že jí poskytla rozporné pokyny, pokud jde o okamžik, kdy dojde ke zveřejnění správní peněžité sankce, porušila zásadu účinné právní ochrany uvedenou v článku 47 Listiny, jakož i v čl. 263 šestém pododstavci SFEU.

114 V bodě 5.10 napadeného rozhodnutí ECB rozhodla, že sankce uložená žalobkyni bude zveřejněna bez anonymizace na jejích internetových stránkách, jak vyžaduje čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu.

115 Jak bylo uvedeno v bodě 73 výše, čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu stanoví, že ECB zveřejní na svých internetových stránkách „bez zbytečného odkladu […] každé rozhodnutí o uložení správní sankce […] dohlíženému subjektu v zúčastněném členském státě včetně informace o druhu a povaze porušení a totožnosti dotčeného dohlíženého subjektu“.

116 Kromě toho, jak již bylo uvedeno v bodě 72 výše, čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 stanoví, že „[v] případech stanovených v příslušných právních předpisech Unie a za podmínek v nich stanovených ECB zveřejní všechny sankce uvedené v odstavci 1 bez ohledu na to, zda proti nim byl podán opravný prostředek či nikoli“.

117 Jak bylo připomenuto v bodě 89 výše, ustanovení unijního práva musí být vykládána ve světle základních práv, která tvoří nedílnou součást obecných právních zásad, jejichž dodržování unijní soud zajišťuje a jsou nyní zakotvena v Listině.

118 V projednávané věci žalobkyně tvrdí, že ECB měla v napadeném rozhodnutí použít čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 a čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu tak, že je vyloží v souladu se zásadou účinné právní ochrany uvedenou v článku 47 Listiny v tom smyslu, že ke zveřejnění rozhodnutí o sankci, která byla vůči ní přijata, bez anonymizace na internetových stránkách ECB nemůže dojít před uplynutím lhůty pro podání žaloby na neplatnost proti uvedenému rozhodnutí, jak je stanovena v čl. 263 šestém pododstavci SFEU.

119 Ze znění čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 ve spojení s čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu vyplývá, že povinnost, kterou ukládají ECB, aby zveřejnila v zásadě bez anonymizace rozhodnutí o uložení sankce, musí být splněna „bez zbytečného odkladu“ a „bez ohledu na to, zda proti [sankci] byl podán opravný prostředek či nikoli“, to znamená nezávisle na existenci případného opravného prostředku.

120 Jak již bylo uvedeno v bodě 106 výše, povinnost, která přísluší ECB, se omezuje na uplatnění presumpce legality, která se obecně pojí s akty unijních orgánů a institucí a závaznosti takových aktů.

121 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 297 odst. 2 poslední pododstavec SFEU stanoví, že „rozhodnutí, ve kterých je uvedeno, komu jsou určena, se oznamují těm, jimž jsou určen[a], a nabývají účinku tímto oznámením“. Kromě toho na základě presumpce legality pojící se s akty unijních orgánů a institucí, jejímž vyjádřením je zásada, že žaloby nemají odkladný účinek, zakotvená v čl. 278 první větě SFEU, uvedené akty vyvolávají právní účinky tak dlouho, dokud nejsou vzaty zpět, zrušeny v rámci žaloby na neplatnost nebo prohlášeny za neplatné v návaznosti na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce nebo na námitku protiprávnosti (rozsudky ze dne 15. června 1994, Komise v. BASF a další, C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 48, a ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 74).

122 Povinnost příslušející ECB zveřejnit rozhodnutí o uložení sankce, a to v zásadě bez anonymizace, bez zbytečného odkladu a nezávisle na existenci případného opravného prostředku vyplývá dostatečně jasně a přesně z ustanovení čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 ve spojení s čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, jakož i obecně z presumpce legality a závaznosti aktů unijních orgánů a institucí, aby nemohla být předmětem konformního výkladu takového druhu, jako je druh výkladu požadovaný žalobkyní a vést k výkladu *contra legem* zakázanému judikaturou (viz bod 90 výše).

123 Za těchto podmínek nelze použít konformní výklad zastávaný žalobkyní, podle kterého měla ECB vyčkat uplynutí lhůty pro podání žaloby na neplatnost před tím, než bez anonymizace zveřejnila rozhodnutí o sankci, která jí byla uložena, neboť je v rozporu s jasným a přesným zněním ustanovení čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 ve spojení s čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, které slouží jako právní základ pro napadené rozhodnutí.

124 Pokud by byl takový výklad připuštěn, pouhá hrozba žaloby na neplatnost podané na základě článku 263 SFEU proti rozhodnutím přijatým ECB na základě ustanovení čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 ve spojení s čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu by znamenala, že ECB odloží jeho vykonatelnost do doby po uplynutí lhůty stanovené v čl. 263 šestém pododstavci SFEU, čímž by byla narušena presumpce legality a závaznost uvedených rozhodnutí. Z judikatury přitom vyplývá, že presumpce legality a závaznost aktů unijních orgánů a institucí není v zásadě nikterak dotčena právem podat žalobu k unijnímu soudu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. června 2000, Komise v. Portugalsko, C-404/97, EU:C:2000:345, bod 57; ze dne 22. března 2001, Komise v. Francie, C-261/99, EU:C:2001:179, bod 26, a ze dne 13. prosince 2001, Komise v. Francie, C-1/00, EU:C:2001:687, bod 84).

125 S ohledem na výše uvedené je třeba zamítnout druhou vytýkanou skutečnost a třetí žalobní důvod, a v důsledku toho zamítnout i žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

126 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že ECB požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení vynaložených ECB, včetně nákladů řízení souvisejících s řízením o předběžném opatření.

127 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Rada a Komise tedy ponesou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) VQ ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou centrální bankou (ECB), včetně nákladů řízení souvisejících s řízením o předběžném opatření.

3) Rada Evropské unie a Evropská komise ponesou vlastní náklady řízení.

Papasavvas Tomljenović Schalin

Škvařilová-Pelzl Nõmm

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. července 2020.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu 2

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení 4

Právní otázky 5

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 a čl. 49 odst. 1 Listiny, jakož i zásady proporcionality 5

K první vytýkané skutečnosti vycházející z porušení čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2003 a čl. 49 odst. 1 Listiny 5

Ke druhé vytýkané skutečnosti vycházející z porušení zásady proporcionality 7

– K přípustnosti vytýkané skutečnosti 13

– K meritu vytýkané skutečnosti 13

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 132 odst. 1 prvního pododstavce písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu 9

Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu v podstatě z porušení čl. 263 šestého pododstavce SFEU a článku 47 Listiny 12

K první vytýkané skutečnosti, která na základě námitky vychází z protiprávnosti čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 12

Ke druhé vytýkané skutečnosti, která v podstatě vychází z porušení čl. 18 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 a čl. 132 odst. 1 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu vykládaných v souladu s článkem 263 SFEU a s článkem 47 Listiny 13

– K přípustnosti vytýkané skutečnosti 13

– K meritu vytýkané skutečnosti 13

K nákladům řízení 15